

Книгата на Даниил — Шестдесет и четвърта част

Разкриване на пророчеството: свързване на 11 септември 2001 г. с времето на запечатването, късния дъжд и последното дело на Христос

Jeff Pippenger

2024-01-28

В последните статии се позовавахме на няколко пасажа от Духа на пророчеството, които обозначават период от време от 11 септември 2001 г. до момента, когато Михаил ще се изправи и човешкото време на благодат ще приключи. През този период от време съществуват няколко пророчески илюстрации, които посочват заключителното дело на Христос в Пресветото място.

Делото на Христос в светилището е представено във видението при река Улай в осмата глава на Даниил, и сестра Уайт ни е известила, че видението при река Улай сега е в процес на изпълнение. Последното дело, извършвано в небесното светилище, което сега е в процес на изпълнение, е представено с разнообразни пророчески изрази. То е представено, наред с други пророчески изображения, като времето на запечатването, късният дъжд, завършителното дело на спасението и очистването на храма. Важно е тези изрази да бъдат събрани заедно и също така да бъдат поставени в правилната им историческа обстановка.

„В онова време, докато делото на спасението се приближава към своя край, скръб ще настъпва по земята, и народите ще се гневят, но ще бъдат възпирани, така че да не възпрепятстват делото на третия ангел. В онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на силния вик на третия ангел и да приготви светиите да устоят в периода, когато седемте последни язви ще бъдат излети.“ Early Writings, 85.

„Делото на третия ангел“ е също и „делото на спасението“, което подготвя „светиите да устоят във времето, когато ще бъдат излети седемте последни язви“.

И народите се разгневиха, и дойде Твоят гняв, и времето да бъдат съдени мъртвите, и да въздадеш награда на Твоите слуги, пророците, и на светиите, и на онези, които се боят от Твоето име, малки и големи; и да погубиш онези, които погубват земята. Откровение 11:18.

Народите се разгневяват преди да приключи изпитателното време (което е времето, когато се излива Божият гняв), но когато народите се разгневяват, те също така са и „възпирани“. „Времето“, когато народите се разгневяват, обозначава началото на заключителното дело на спасението, а заключителното дело на спасението е запечатването на Божия народ.

„Истинският Божий народ, който има присърце духа на Господното дело и спасението на души, винаги ще гледа на греха в неговия истински, греховен характер. Те винаги ще бъдат на страната на вярното и открито изобличаване на греховете, които тъй лесно сполитат Божия народ. Особено в заключителното дело за църквата, във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, които трябва да застанат без недостатък пред Божия престол, те ще чувстват най-дълбоко неправдите на онези, които изповядват, че са Божий народ. Това е силно представено чрез пророческата илюстрация на последното дело под образа на мъжете, всеки от които имаше в ръката си оръжие за клане. Един мъж между тях беше облечен в ленени дрехи, с писарска мастилница при кръста си. „И Господ му рече: Мини през средата на града, през средата на Ерусалим, и постави белег по челата на мъжете, които въздишат и плачат за всички мерзости, които се вършат сред него.“ Свидетелства, том 3, 266.

Народите са възпирани, за да не попречат на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. В седма глава на Откровение разгневените народи, които са възпирани, са представени като четири ветрове, които са възпирани през същия този период от време, и това време е изрично посочено като период от време.

„Сатана сега използва всяко средство в това време на запечатването, за да отвлича умовете на Божия народ от настоящата истина и да ги кара да се колебаят. Видях покривало, което Бог простираше над Своя народ, за да ги защити във времето на скръбта; и всяка душа, която беше утвърдена в истината и беше чиста по сърце, щеше да бъде покрита с покривалото на Всемогъщия.

„Сатана знаеше това и действаше с мощна сила, за да държи умовете на колкото е възможно повече хора колебливи и неутвърдени в истината. ...“

„Видях, че Сатана действа по тези начини, за да отвлича, мами и отклонява Божия народ именно сега, в това време на запечатване. Видях някои, които не стояха твърдо за настоящата истина. Коленете им трепереха и нозете им се плъзгаха, защото не бяха здраво утвърдени в истината, и покровът на Всемогъщия Бог не можеше да бъде прострян над тях, докато те бяха така разтреперани.“

„Сатана употребяваше всяко свое изкуство, за да ги задържи там, където бяха, докато запечатването отmine, докато покривът бъде прострян над Божия народ, а те останат без прибежище от изгарящия Божий гняв в седемте последни язви. Бог е започнал да простира този покрив над Своя народ и скоро той ще бъде прострян над всички, които трябва да имат прибежище в деня на клането. Бог ще действа със сила за Своя народ; и на Сатана също ще бъде позволено да действа.“ Ранни писания, 43, 44.

Сестра Уайт написа тези думи през 1851 година, пет години преди Божият народ да навлезе в лаодикийското състояние и да забави процеса на запечатване, като отхвърли увеличената светлина на „седемте времена“. Тази светлина би разширила и завършила Божието дело по покриването на Неговия народ преди седемте последни язви. Вместо това Божият народ се разбунтува и бе осъден да се скита в пустинята на Лаодикия, както това е предобразено в бунта и скитането в пустинята на древния Израил. Колко от бунтовниците на древния

Израил влязоха в Обетованата земя? Кой пасаж в Библията, или в Духа на пророчеството, посочва някакви лаодикийци, които ще бъдат спасени? Отговорът е: „Никой!“, защото един лаодикиец е също тъй погинал, както онези от древния Израил, които умряха в пустинята.

Запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди е период от време и то започва, когато четирите ангела възпират четирите ветрове, което е също и времето, когато народите се разгневяват, но биват държани в сдържаност. По време на запечатването Бог приготвя Своя народ да устои във времето на седемте последни язви, и това приготвяне е представено като простиране на „покривало“ над Неговия народ, а също така е представено и като завършване на делото на спасението и завършване на делото на третия ангел.

Приготвянето, което е представено чрез всички тези образи, се основава върху приемането на „настоящата истина“.

Онези, които не ще устоят „непоколебимо за настоящата истина“, са онези, които са били „колебаещи се“, понеже умовете им не са били съсредоточени върху „настоящата истина“. Тя пише, че „видях някои, които не стояха непоколебимо за настоящата истина. Коленете им трепереха и нозете им се подхлъзваха, защото не бяха здраво утвърдени в истината, и покровът на Всемогъщия Бог не можеше да бъде прострян над тях, докато така трепереха.“

„Настоящата истина“ е това, което осигурява „покривалото“, а „покривалото“ е представено също и като „Божият печат“. „Божият печат“ беше предобразен чрез кръвта, която покриваше вратите на евреите и позволяваше на погубващия ангел да отмине домовете, чиито врати бяха „покрити“ с кръвта. „Покривалото“ е „запечатването“, а „запечатването“ се извършва чрез „настоящата истина“.

Освети ги чрез Твоята истина; Твоето слово е истина. Йоан 17:17.

Всяко реформаторско движение е имало своя собствена специфична тема, а темата на реформаторското движение на сто четиридесет и четирите хиляди е „ислямът на третото горко“. „Настоящата истина“ в последните дни е ислямът на третото горко.

„Писанията непрестанно се разкриват пред Божия народ. Винаги е имало и винаги ще има истина, особено приложима за всяко поколение.“ Review and Herald, June 29, 1886.

Това е вест на настоящата истина, която запечатва Божия народ в последните дни, а времето на запечатването е представено като започващо, когато четирите ветрове са възпирани. Народите се разгневиха на 11 септември 2001 г., и в този момент започна запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, тъй като късният дъжд, който е „вест“, започна да се запечатва.

„На Йоан бяха открити сцени с дълбок и вълнуващ интерес относно опитността на църквата. Той видя положението, опасностите, борбите и окончателното избавление на Божия народ. Той записва заключителните вестии, които трябва да доведат жетвата на земята до зрялост — било като снопи за небесното житнище, било като вързопи за огъня на погибелта. Бяха му разкрити предмети от огромна важност, особено за последната църква, за да бъдат наставени онези, които ще се обърнат от заблуда към истината,

относно опасностите и борбите, които стоят пред тях. Никой не е нужно да бъде в тъмнина относно онова, което предстои да дойде върху земята.“ Великата борба, 341.

Когато народите се разгневиха, те едновременно бяха възпирани, и „късният дъжд“ започна да се излива; а късният дъжд е вестта за „настоящата истина“, която запечатва Божия народ.

„Делото в Батъл Крийк е от същия порядък. Ръководителите в санаториума са се смесили с невярващи, като в по-голяма или по-малка степен са ги допуснали в своите съвети, но това е като да се захванат за работа със затворени очи. Липсва им разпознаване, за да видят какво всеки момент ще се стовари върху нас. Има дух на отчаяние, на война и кръвопролитие, и този дух ще се усилва до самия край на времето. Веднага щом Божият народ бъде запечатан на челата си — това не е какъвто и да било печат или белег, който може да се види, а утвърждаване в истината както интелектуално, така и духовно, така че да не могат да бъдат помръднати — веднага щом Божият народ бъде запечатан и подготвен за пресяването, то ще настъпи. Всъщност, то вече е започнало. Божиите съдби сега са върху земята, за да ни дадат предупреждение, та да знаем какво идва.“ Manuscript Releases, volume 10, 252.

„Запечатването“ е „установяване в истината“. В контекста на времето на запечатването тя пише: „Съществува дух на отчаяние, на война и кръвопролитие, и този дух ще се усилва до самия край на времето.“ Когато народите се разгневят, те ще бъдат възпирани, но „войната и кръвопролитие“, представени като четирите ветрове, „ще се усилят до самия край на времето“. Ислямът от третото горко прогресивно засилва своето воюване до самия край на времето, а пророческото разбиране за исляма като „темата“ в реформацията на сто четиридесет и четирите хиляди едновременно нараства през същия този период от време. Постепенното усиляване, осъществявано чрез исляма, протича успоредно с изливането на късният дъжд през същия този период от време, защото късният дъжд е „вест“.

„Помазаните, стоящи пред Господа на цялата земя, заемат положението, което някога бе дадено на Сатана като покриващ херувим. Чрез светите същества, които обкръжават Неговия престол, Господ поддържа постоянно общение с жителите на земята. Златното масло представлява благодатта, с която Бог непрестанно снабдява светилниците на вярващите, за да не трептят и да не угаснат. Ако не беше това свято масло, изливано от небето чрез вестите на Божия Дух, средствата на злото биха имали пълен контрол над хората.“

„Бог бива безчестен, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отказваме златното масло, което Той би излял в душите ни, за да бъде предавано на онези, които са в тъмнина. Когато прозвучи повикът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели свящото масло, които не са съхранили Христовата благодат в сърцата си, ще открият, подобно на неразумните девизи, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в себе си силата да се снабдят с маслото и животът им е разбит. Но ако Божият Свети Дух бъде поискан, ако умоляваме, както правеше Моисей: „Покажи ми славата Си“, Божията любов ще се излее в сърцата ни. Чрез златните тръби златното масло ще ни бъде предадено. „Не чрез сила, нито чрез

мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ Като приемат светлите лъчи на Слънцето на правдата, Божиите чеда светят като светила в света.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Късният дъжд започва да „ръси“ и в крайна сметка се усилва до пълно изливане. „Ръсенето“ на късния дъжд се отъждествява с това, че дъждът е „измерван“, а пълното изливане е тогава, когато той се излива „без мярка“. Сестра Уайт ясно посочва време, когато късният дъжд пада и някои го приемат, а други — не. По това време дъждът бива „измерван“, или „ръси“.

Някои хора ще разпознаят, че нещо се случва, но това само ще ги уплаши.

„В църквите предстои чудно проявление на Божията сила, но то няма да въздейства върху онези, които не са се смирили пред Господа и не са отворили вратата на сърцето си чрез изповед и покаяние. В проявлението на онази сила, която осветява земята с Божията слава, те ще видят само нещо, което в слепотата си смятат за опасно, нещо, което ще събуди страховете им, и ще се укрепят, за да му се противопоставят. Понеже Господ не действа според техните очаквания и представи, те ще се противопоставят на делото. „Защо — казват те — да не познаваме Божия Дух, след като толкова много години сме били в делото?“ Понеже не откликнаха на предупрежденията и умоляванията в Божиите вести, а упорито казваха: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо.““ Maranatha, 219

„Мнозина в голяма степен не са успели да приемат ранния дъжд. Те не са получили всички благословения, които Бог така е предвидил за тях. Очакват, че този недостиг ще бъде запълнен от късния дъжд. Когато бъде излято най-богатото изобилие на благодат, те възнамеряват да отворят сърцата си, за да го приемат. Те правят ужасна грешка. Делото, което Бог е започнал в човешкото сърце, като е дал Своята светлина и познание, трябва непрестанно да напредва. Всеки човек трябва да осъзнае собствената си нужда. Сърцето трябва да бъде изпразнено от всяко осквернение и очистено за обитаването на Духа. Чрез изповядване и оставяне на греха, чрез усърдна молитва и посвещение на самите себе си на Бога ранните ученици се подготвиха за изливането на Светия Дух в деня на Петдесетница. Същото дело, само в по-голяма степен, трябва да бъде извършено сега. Тогава човешкият деятел трябваше само да поиска благословието и да чака Господа да усъвършенства делото относно него. Бог е Този, Който започна делото, и Той ще завърши Своето дело, като направи човека съвършен в Исус Христос. Но не бива да има никакво пренебрегване на благодатта, представена чрез ранния дъжд. Само онези, които живеят според светлината, която имат, ще получат по-голяма светлина. Ако не напредваме ежедневно в проявяването на действителните християнски добродетели, няма да разпознаем проявленията на Светия Дух в късния дъжд. Той може да се излива върху сърца навсякъде около нас, но ние няма да го различим или приемем.“ Свидетелства към проповедниците, 506, 507.

В този откъс тя посочва, че има време, когато „най-богатото изобилие от благодат ще бъде дарено“, като по този начин определя време, когато късният дъжд се излива без мярка. Във връзка с този факт тя посочва, че само онези, които живеят съобразно светлината, която

имат, ще получат по-голяма светлина. В този принцип е ясно, че светлината (която е настоящата истина) постепенно нараства. В последното изречение тя посочва време, когато късният дъжд вали, и някои го разпознават и приемат, а други — не. Ако не разпознаете вестта, която е късният дъжд, няма да я приемете.

„Не бива да чакаме късния дъжд. Той идва върху всички, които ще разпознаят и ще усвоят росата и пороите на благодатта, които се изливат върху нас. Когато събираме отломките светлина, когато ценим сигурните Божии милости, на Онзи, Който обича да Му се доверяваме, тогава всяко обещание ще се изпълни. [Цитат от Isaiah 61:11.] Цялата земя трябва да се изпълни с Божията слава.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Във времето, когато разгневените народи са възпирани, късният дъжд започва да бъде „отмерван“. Когато „най-богатото изобилие на благодатта бъде изляно“, това посочва времето, когато късният дъжд се излива без мярка.

Във времето, когато народите се гневят, но са възпирани, късният дъжд започва да пада, но е „премерен“, защото църквата в този момент е смесена с жито и плевели. Именно този дъжд довежда и житото, и плевелите до зрелост, а късният дъжд е вестта на настоящата истина, която бива или разпозната и приета, или не. Всички тези пророчески понятия са ясно посочени в Писанията. На 11 септември 2001 г. късният дъжд започна да „ръси“ и постепенно се усилва, докато пристигне вестта на Среднощния вик и мъдрите и неразумните девици бъдат завинаги разделени.

Тогава мъдрите биват издигнати като знаме, за да призоват другото Божие стадо да излезе от Вавилон, и тогава късният дъжд се излива без мярка и продължава да се излива, докато Михаил се изправи и човешкото време на изпитание приключи.

„Видях, че четирите ангела ще задържат четирите ветрове, докато завърши делото на Исус в светилището, а след това ще дойдат седемте последни язви.“ Ранни писания, 36.

Удържането на четирите ветрове представлява Божия промислителен контрол над засилващите се съдби, които Той допуска да се извършват в последните дни. Четирите ангела удържат четирите ветрове през времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, но в този период съществува „духът на отчаяние, на война и кръвопролитие, и този дух ще се усилва“. Когато и последното от Божиите чедра бъде запечатано, Михаил ще се надигне и четирите ветрове ще бъдат напълно отпуснати, и Седемте последни язви ще дойдат.

В „часа на голямото земетресение“ от единадесета глава на Откровение, в „смутните времена“ от девета глава на Даниил, когато улицата и стената бъдат завършени, настъпва времето, когато „народите ще се разгневят“. В този период късният дъжд ще бъде излян в „мярка“. Исаия посочва времето, когато късният дъжд се отмерва, и отбелязва това време като „деня на източния вятър“. „Денят на източния вятър“ беше 11 септември 2001 година.

В следващата статия ще продължим да разглеждаме „измерването“ на късния дъжд, но трябва да се помни, че скъпоценният камък от съня на Милър, който е представен върху свещените плочи на Авакум като трите Горко на исляма, трябва да засияе десет пъти по-ярко в последните дни, отколкото когато за пръв път бе събран от Милър.

„При един случай, когато бях в Ню Йорк, през нощното време бях призована да видя сгради, които се издигаха етаж след етаж към небето. За тези сгради се даваше гаранция, че са огнеупорни, и те бяха издигнати, за да прославят своите собственици и строители. Все по-високо и по-високо се издигаха тези сгради и в тях бе вложен най-скъпият материал. Онези, на които принадлежаха тези сгради, не се питаха: „Как можем най-добре да прославим Бога?“ Господ не беше в мислите им.

„Помислих си: „О, ако онези, които така влагат средствата си, можеха да видят своя път така, както го вижда Бог! Те трупат великолепни сгради, но колко безумни в очите на Владетеля на вселената са техните планове и замисли. Те не изследват с всички сили на сърцето и ума си как биха могли да прославят Бога. Изгубили са от поглед това — първият дълг на човека.““

„Когато тези величествени сгради се издигаха, собствениците им ликуваха с честолюбива гордост, че разполагат със средства, които да употребят за угаждане на себе си и за предизвикване на завистта на своите съседи. Голяма част от парите, които така влагат, бе придобита чрез изнудване, чрез безпощадно потискане на бедните. Те забравиха, че на небето се води отчет за всяка делова сделка; всяка несправедна сделка, всяко измамно дело е там записано. Идва време, когато в своята измама и надменност човеците ще достигнат дотам, отвъд което Господ няма да им позволи да преминат, и ще узнаят, че има предел на дълготърпението на Йехова.“

„Следващата картина, която премина пред мен, беше пожарна тревога. Хората гледаха високите и уж огнеупорни сгради и казваха: „Те са напълно в безопасност.“ Но тези сгради бяха погълнати, сякаш бяха направени от смола. Пожарните машини не можеха с нищо да спрат разрушението. Пожарникарите не бяха в състояние да задействат машините.“

„Поучена съм, че когато настъпи Господното време, ако в сърцата на гордите, честолюбиви човешки същества не е настъпила никаква промяна, хората ще установят, че ръката, която е била силна да спасява, ще бъде силна и да погубва. Никоя земна сила не може да възпре Божията ръка. Никакъв материал не може да бъде използван при издигането на сгради, който да ги запази от разрушение, когато дойде определеният от Бога час да изпрати въздаяние върху хората за тяхното пренебрежение към Неговия закон и за тяхното себелюбиво честолюбие.“ Свидетелства, том 9, 12, 13.